

416 J. V. SNELLMAN – A. H. SNELLMAN 9.VI 1880
 HUB, JVS handskriftssamling

Kära Hinni.

Gud välsigne Dig och bevara Din framtid!

Din lycka och tillfredsställelse är min. Du är gammal nog att veta, att friarkärleken, ehuru nödvändigt vilkor, icke är en borgen för äkten-skaplig lycka. För denna fordras dertill djup känsla af pligt och ringa anspråk på rättigheter samt förstånd att grundlägga och bevara ett oberoende hem och i detta söka lifvets glädje. 10

Några skulder borde Du icke hafva. Gör icke heller skuld för Din bosättning. Ty att börja med en enda penning skuld är ett frö till kommande olyckor.

Låt mig veta, huru med detta förhåller sig.

Kom ihåg, att sällan välstånd vinner endast med ökade inkomster – men alltid med sparsamhet i utgifterna. Ett ringa bo att börja med, kan genom gemensam omsorg förökas; och denna gemensamhet i omsorg från första stund blir ett kärt föreningsband.

Mig tyckes att Ditt logis är färdigt, bara Janne flyttar ut och hans rum får uppputsning och nya möbler. När ett rum till behöfves, kan det kanske fås i samma våning. 20

Är trappuppgången välfd och trappor af sten? Jag har ofta tänkt härpå. I hvarje fall förse Dig med en lätt repstege och torra säckar – det bästa medel för snabb bergning af lösegendom, den nödvändigaste i ett hushåll, kläder, sängkläder, linne m. m.

Derjemte försäkra i Skandia helst. Det kostar en småsak.

Än en gång. Ställ icke till något af fåfånga, att visas åt andra. Det är ej för deras räkning Du bygger bo. Bättre, att Du kan med heder visa Ditt hem efter 25 år – och att, om Din tid blir korrt, Du icke lem-nar boet att sköflas af kreditorer och de Dina på gatan. 30

Lägg mina ord på sinnet; och Gud vare med Dig.

Din öme fader

J. V. S:n

d. 9/6 80.

Bref till fästmän medföljer.

417 J. V. SNELLMAN – K. K. TIGERSTEDT 15.VI 1880

Th. Rein: Johan Vilhelm Snellman. Senare delen. Helsingfors 1904

Käraste Broder!

Det var mig en verklig glädje att återse din knottriga handstil. Att du lefver pigg och piggig oförändradt, har jag nog vetat.

Din proposition går jag icke gärna in på. Jag tycker det vara nog om vi uppressa stoder åt finska män och kvinnor – mycket sparsamt förstås, ty på t. ex. 1 000 år få vi nog tillräckligt. 50

Brahe var nog en förtjänstfull man och behandlade vårt land vänligt. Men han var och blef en svensk landshöfding öfver Finland. Ärar hans minne gör jag villigt, och anser mig äfven skyldig böja mitt tycke under landsmäns vilja samt med min skärf bidra. Men på något sätt ställa mig i tēten vill jag lika litet – som för ärestoder åt den aldra gudomligaste ryska generalguvernör härstädes. Du svär visst. Men svär icke för hvad folket kan göra efter 500 år, stödjande sig på sina ärade förfäders exempel. Förstå mig rätt. En konung eller storfurste – än mera – det är i tingens normala ordning, men det ifrågavarande styrandet utifrån icke så.

10 Unter uns. Per Brahe var väl bra, säkert den bästa af sorten. Men jag har sökt taga reda på hans merveiller, och icke kunnat fria mig från intrycket, att h«er» professorer, alltid och allestädes stora krypare, af honom gjort mera än han var. De hade visst skäl därtill och universitetets stiftare bör städse skyldigt ihågkommas och äras. Det minskar icke hans förtjänst, att sådant låg den tidens svenska högadel i blodet.

20 Men detta dārhān – und darum keine Feindschaft nicht. Summa är att jag önskar företaget all framgång, om sådant är mina k«ära» landsmäns vilja, men icke anser mig därvid böra spela Petrus eremita.

Med gammal vänskap broderligen
J. V. S:n.

418 J. V. SNELLMAN – A. H. SNELLMAN 17.VI 1880

HUB, JVS handskriftssamling

30

Kära Hinni.

Jag hoppades få er alla hit till midsommar, äfven Kalle och Lilli.

Har vexlat telegram med Kalle dessa dagar. Men han håller vid att komma om Thorsdag och åter resa Lördag. Då han icke stannar öfver Söndagen, anser jag bättre hoppas på framtiden och får försaka den motsedda glädjen. Jag hoppades, att vi alla skulle kunna gå till nattvarden om söndagen – säkert för sista gången tillsammans.

40 Janne skulle naturligtvis bott med Hanna, och de hade kunnat resa söndagskväll, om så behöfligt.

Misslyckandet gör mig sannerligen sorgsen. Isynnerhet blir min sommar bedröflig, då jag icke kan vara några dagar på landet. Och det har gifvit mig frid och ro, att också få hafva någon vecka ensam här i staden. Nu har jag nöjet af Hanna och Ellen, som dag och natt traska omkring och af Ville, som är synlig till middagarne, så att jag fungerar blott såsom värdshusvärd för sällskapet.

Jag tänker med allvar på gårdens försäljning, ehuru det visst blir en ny tyngd på min ålderdom att flytta från gård till gård och lemna alla mina vanor.

50 Låna intet för bosättningen. Vi skola hjälpas åt. För silfret skall jag sörja. Men Krogius köpte för sin dotter i P«eters»b«urg jag tror 30 % billigare och bättre silfver. Om Du blott kunde få en pålitlig kommissionär.